

ציונות לשמה

סיפור עלייתו לארץ של ז'קי אברהם אזולאי ז"ל הוא סיפור מופת בבנינה ותקומתה של מדינת ישראל וכך מספר הוא לי את סיפור אהבתו לארץ ועלייתו אליה:

חודש לאחר הכרזת מדינת ישראל התחולל פוגרום ביהודי העיר אוזדה אשר במרוקו. העיר בה נולדתי הפכה לשדה ביזה והרג ארבעים ואחד יהודים נשחטו בעיר וסביבתה. היה זה באוגוסט 1948 ואני בן 13 שנה. אני ושני בני דודים מחליטים לעלות לארץ ישראל.

וכך, מבלי לשתף בסודנו איש מבני המשפחה גומלת בדעתנו ההחלטה לעלות באופן בלתי לגאלי ויהי מה !

ואכן, הצלחנו לעבור את הגבול ולהגיע לעיר 'אוראן' שבאלג'יריה אל דודתי ולאחר מכן אל מחנה מהגרים יהודיים.

את בני דודי עזבתי בשלב מסוים ובגפי הגעתי לעיר הבירה אלג'יר אל מחנה המהגרים של היהודים.

כאמור רבו החיפושים אחרי ואני בן שלוש עשרה בלבד, להוריי נודע שאני במחנה ההגירה ואבי חיים אזולאי אשר הוגבל בחיפושים אחריי

כי דרכונו נגזל בעת הפוגרם, ניסה להיעזר בחברו הטוב "דודו" ששירת אתו בצבא הצרפתי במרוקו. דודו היה בעל דרכון אלג'ירי, מה שאיפשר לו להגיע אל מחנה המהגרים.

כעבור מספר ימי שהייה במחנה מגיע "דודו" שליחו של אבי אל מחנה המהגרים כשהוא נחוש להשיבני אל בית הורי לאוזדה. לאחר שיחה עם מנהל המחנה (את שמו אבקש לשמור בסוד), זומנתי מיד כדי לזהות את "דודו" שליחו של אבי.

הבחנתי בו ועוד טרם החלה השיחה הבינתי שפגישה זו עלולה להכשיל את תקוותי לעליה.

נכנסתי למשחק בהחלטה נחושה שאיש לא ימנע עלייתי ארצה !

מנהל המחנה קרבני אליו ושאל אותי: "האם אתה מכיר איש זה?"
בהתכווננו לדודו. עניתי בלי מצמוץ עפעף "אינני מכיר!"

דודו שאכן אני מכירו היטב, התבונן בי בזעם ואמר:

"איך יתכן, אני דודו - אתה לא מזהה אותי?"

"לא!" עניתי.

מנהל המחנה התבונן בי ומיד פנה אל דודו ואמר:

"לא תוכל לקחת את הנער ללא יפוי כוח נוטריוני, אתה חייב לשוב עם

כל המסמכים הדרושים כדי להשיבו אל ביתו."

דודו עזב את המחנה בידיים ריקות..

ואז שוב פנה אליי מנהל המחנה ושאל:

"אמור לי את האמת, האם אתה מכיר את דודו? ומיד עניתי:

"ברור שאני מכיר אותו אבל אני רוצה לעלות לישראל"

המנהל, עמד נפעם מולי ואמר:

"בגיל שלוש עשרה אתה כבר יודע שאתה רוצה לעלות לישראל?"

"ילד פקח וחכם כמוך חייב לעלות לארץ ישראל! , ארץ ישראל זקוקה

לנערים כמוך, אתה כה צעיר וחכם!"

שעתיים שלוש לאחר ארוע זה, נקראתי שוב על ידי מנהל המחנה וכך

אמר לי:

"מחרתיים אתה מפליג לצרפת ומהיום אתה נולדת בשנת 1933 ולא

בשנת 1935. עליך להבטיח לשמור זאת בסוד מוחלט".

שמחתי על הזכות להפליג לישראל ואני נער בן 13 שנה בלבד.

לצרפת הגעתי באניה עם חבורה גדולה של אנשים אשר נקלטה במחנה

המהגרים המיועדים לעלות ארצה .

כעבור שבוע ימים של שהייה במחנה זה נקראתי אל מנהל המחנה בצרפת אשר בישר לי : "תתכונן להפלגה בעוד עשרה ימים תצא לדרך". לא הבנתי איך זה שאני יוצא לפני רבים וקודמים לי בהמתנה להפלגה.

שאלתי: "אני מפליג מיד?"

"כן אתה חייב להגיע ארצה" וכך יצאתי אל דרכי אל עבר הארץ הנחשקת ...

הגעתי בשעה טובה לארץ עם עלית הנוער למחנה בכרכור. כל המסמכים אשר הונפקו לי סודרו בהתאם להנחיותיו של מנהל מחנה ההגירה בצרפת.

זהותי היתה מוסדרת על פי הגיל שנקבע לי במחנה באלג'יר :

אברהם זקי אזולאי, יליד 12 באוגוסט 1933 (במקום יליד 12 באוגוסט 1935).

כל חיי נשאתי את הסוד "הכמוס" הזה שנדרשתי לשמור בכל תוקף על ידי מנהל מחנה המהגרים באלג'יריה.

מכרכור, שהיה מחנה מעבר לעלית הנוער נשלחתי למוסד ילדים בכפר סבא בשם "אוניס". באותה תקופה הגיעה עוד חבורת עולים מבלגיה ביניהם היה גם יוסי פלד אלוף פיקוד הצפון לשעבר.

כך צמחתי בין מוסדות עלית הנוער.

הוריי היקרים חיים אזולאי וזהרה (בילדותה חזיזה) באו מיד בעקבותי כשהתבשרו על עלייתי לארץ.

הם יצאו בהפלגה אל ארץ ישראל מנמל מרסי שבצרפת בשנת 1948 ה'תש"ח .

סיפור חיי ועלילות עלייתי ארצה ואני רק ילד בן שלוש עשרה
הם חלק נכבד אבן ובסיס בבניינה ותקומתה של מדינת ישראל.
אין ספק שלתשוקתי הרבה להגיע לארץ ולדרישת מנהל מחנה
המהגרים להוסיף לגילי שנתיים היו השפעות רבות משקל על חיי:
להיות מבוגר שנתיים מגילי, הכביד לא מעט על חיי ועל ההתחייבויות
שהיה עליי לקחת בעתיד.

להיות צעיר בשנתיים ולשרת בצה"ל כאילו אני בגיל שירות, אינו עניין
של מה בכך.

לצאת לעבודה כדי להתפרנס ואני רק בן 14 אינו עניין של מה בכך.
תקופת ילדותי הוחמזה מאד בשל כך וגם זה לא עניין של מה בכך.
לא יכולתי לשבת אל ספסל הלימודים כבני גילי, כי הייתי "מבוגר"
מהם בשנתיים, על כך נעצבתי כל חיי.

וכשמלאו לי חמש עשרה נחשבתי כבן שבע עשרה וכך מצאתי עצמי
עובד בסלילת כביש בחום הכבד, בין באר שבע לסדום.

כילד אשר צמח למשפחה שהקדישה הכל לחינוך ילדיה לערכים,
ליושרה, לאמירת אמת ולאהבת ארץ ישראל, איך יכולתי שלא לכבד
את בקשתו של מנהל מחנה ההגירה לשמור בסוד כמוס את נושא
גילי.

בסך הכל, תשוקתי היתה לעלות לישראל ראיתי בזה זכות נעלה אך
ההקרבה היתה גדולה לילד בגילי:

אין בי צער ולא רגע של חרטה על מסלול חיי. גאה אני שהצלחתי
לכבד את בקשתו של מנהל המחנה ועדיין שומר על שמו בסוד... הן
בזכותו הגעתי ארצה!

מאז, שנתיים מחיי במשך כל חיי הקדשתי ואני עדיין מקדיש לארצי
האהובה ארץ ישראל.

אני גאה בבחירה הנעלה שידעתי לעשות ואני רק בן 13 שנה.

זקי אברהם אזולאי

כתבה וערכה: יפה בן דין, כ"ח באב תש"פ

מאז כתיבת סיפור חייו של אחי היקר חלפו שנתיים

יהי זכרו ברוך 

